

Tunceli Köylüsü Toprak Reformu istiyor

«Ülkemizin ve köylümüzün kalkınması için toprak reformu şarttır. Hiç bir ülke, toprak reformu yapmadan ileri ülle olamamıştır.»

Köylüler Başbakan'a T. B. M. M. Başkanlığına, ve diğer ilgililere dilekçe yazıyorlar.

Bir yanda sekiz-on köye sahip toprak ağaları dururken, diğer yanda bir karış toprağa hasret binlerce köylü ailesinin yaşadığı Tunceli'de, köylünün bu toprak özlemine örnek olarak, 13 Aralık günü Başbakan'a ve Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına gönderilen dilekçelerden birkaç cümle sunuyoruz :

«Tunceli Mazgirt İlçesi Hasorik Köyü hal

kindamız. Gerek kendi adımıza, gerekse topraksız ve yoksulluk içinde yüzen bütün Hasorik Köylüleri ve bizim durumumuzda olan bu ülkenin binlerce, yüz binlerce topraksız, yarıcı adına aşağıdaki dileğimizi sizlere sunuyoruz.»

«... Bizler başkasına ait toprakları ilkel tarım yöntemleriyle işleyen yarıcılarız. Kendi topraklarımız yoktur. Artan nüfus sebebiyle yarıcı olarak ek-tiğimiz topraklar da gitgide daralmaktadır.

Buradan ayrılmak başka yere gitmek te güçtür. Çünkü oralarda da iş bulmak, geçinmek kolay değildir...»

«Bizi bu kötü şartlardan, bu perişanlıktan kurtaracak tek yol bize toprak verilmesidir.

Böylece kendi topraklarımızda çalışan ve ürettiğimizin yarısına değil, tamamına sahibolan insanlar olacağız. Kendi topraklarımızda çalışmak bizi bir insan olarak daha bağımsız yapacak, toprak sahibi

nin siyasi ve sosyal haklarında, mihmetinde kurtaracaktır.

«... Ülkemizin ve köylümüzün kalkınması için toprak reformu şarttır. Hiç bir ülke, toprak reformu yapmadan ileri ülke olamamıştır.»

Çıkarken

Sevgili okurlar,

Şu anda ilk sayısını elinizle olan «Ezilenler» tirajı yüzbinleri aşan bir büyük kent gazetesi değil. Küçük, tek yapraklı bir gazete. On beş günde bir çıkacak.

Ama önemli olan doğruyu söylemektir. Az konuşup doğruyu söylemek, arada bir de olsa doğruyu söylemek.

Türkiye'de hakim basının halini biliyorsunuz. Büyük, renkli sayfalarla adam kasapları «Kiling» ler. Bacaklarını, göğüslerini açık artırmaya sunan yosmalar. Sosyete sayfalarında ülkemizin beylerini ve hanımefendilerinin günlüklerini nasıl geçirdikleri. Spor adına ayağın işlediği marifetler. Halkı uyutmak, afyonlamak, akını başından almak için ne lazımsa o.

Bu gazeteleri, dergileri okuya okuya artık her genç kızımız bir şahbanu, her delikanlımız bir pele ve her yoksulumuz spor totoda on üçü tutturana tek şanslı adam olmanın cüşü içinde yaşayacaktır. Kiling gibi öldürme ve Pele gibi ayak sallama.

Ama bunun için o gazeteleri, dergileri ayıp lamak kimsenin aklına gelmiyor bile. Neden halkı uyutuyorsunuz, neden çocukların, gençlerin ahlakını bozuyorsunuz, demiyorlar onlara.

Ama bu küçük, tek yapraklı, on beş günlük gazeteciğin peşine takılacaklar. Onun her satırında «büyük suçlar» arıyacaklar.

Çünkü gerçekleri söylemek onları korkutuyor. On beş günde bir de olsa, böyle de olsa. Çünkü onlar gerçeklerden kaçıyorlar. Tarihin o durmadan dönen iri, kocaman çarkından kaçıyorlar.

Biz de, elimizden geldiğince doğruları, halkımızın dertlerini söylemek için çıkıyoruz. Türkiye'nin daha başka yerlerinde de çıkan böyle

Sonu arkada

Keban'da Dönen Dolaplar

Keban'da işçi kar-

deşlerimizin başına gelenler çok ibret verici dir. İşçiler, işvereni ve seri sendikacıların Halkı oyunlarıyla iki sendikaya bölünmüşlerdir. Yapı-İş Sendikası'ndan kaçan işçi çoğunluğu bir yıl kadar önce Yemse-İş sendikasına geçmişti. Ama bu sendika da Yapı-İş'e rahmet okutacak cinsten çıkiverdi. Bu ikinci sendikanın en büyük özelliği sendikacı diye ortaya çıkanların işçilikle en yakın bir ilgilerinin bulunmaması idi. Kimisi aşiret reisi, toprak ağası, eski mebus aday, kimisi lokanta ve taksi patronluğundan v. s. gelmiş kişilerdi. Bunlar içinde her iki sendikada birden başrollerde oynayan sendikacılığa aşık(!) kişiler vardı. Büyük bir enerji ile ortaya atıldılar ve Yapı-İş'ten sovuyan işçileri kendi sendikalarında toplamayı başardılar. Ancak, işçiler için değil, kendileri için sendikacı olmuş bu kişilerin iç yüzleri çok geçmeden ortaya çıktı. İşçiler seri halinde işten çıkarıldılar ve tekrar işe girmek için sendikacıların kurduğu kanallardan, barajlardan(!) geçmek zorunda

birakıldılar.

Bu kere Yapı-İş müdahale etti. İşçiler grev kararı aldılar. Ancak karşı sendikacılar buna razı olamazlardı. Kavga kızıştı. Tabancalar patladı, palalar işletildi. Şu günler de birçok işçi ağır yaralı olarak İzzet Devlet Hastanesinde yatmaktadır.

Kavga işçinin emeği üzerindedir. Zaten işçilerimizin Keban'daki çalışma şartları kötüdür. Bu ağır şartlar altında çalışan işçilerimizin ücretleri düşüktür. İş güvencesi yoktur. Bu gün iştedir, ama yarında işinin süreceğinden emin değildir. Fransız ve İtalyan işçilerine Keban kavgaları üstünde çimliliği halar oyun salonları, gazinolar yapıldığı halde bizim işçimiz tatil saatlerini tozlu kahve köşelerinde geçirir. Yabancı işçinin sıcakta serinletici, soğukta ısıtıcı türlü içkisi varken bizim işçiye su içme olanağı bile çoğu zaman verilmez.

Sendikalarsa işçiyi işverene karşı koruyacak yerde onu bölüşmenin kavgasına düşmüşlerdir.

İşçiler için, bu o-

laylarda kaybettikleri kana karşılık öğrencekleri çok ders vardır. Keban'da artık anlaşılabilir bir gerçek ve hemşehrilerin işçi sınıfına yarası yoktur. İşçiler, mezbur, aşiret, dil farkı gözetmeksizin birleşmelidirler. İşçi temsilcileri işçilerin kendi arasından çıkmalıdır. İşçiler kendi aralarında güvendikleri dürüst, cesur, bilgili kişileri sendikalara seçmeli ve onların doğru çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmelidirler. Ve işçiler birçok sendikaya bölünüp güçlerini zayıflatmamalı, kendi haklarını koruyan bir devrimci sendikada birleşmelidirler.

Elbette yalnız sendikacılıkla iş bitmez. Sarı sendikacıdan kurtulmakta yetmez. İşçi sınıfı birleşik, politik bir güç haline gelmedikçe demokratik yollardan iktidara sahip çıkmadıkça bu ezilişi devam edecektir.

Nasıl sendikacılıkla toprak ağalarını sendikacı yaptıkları zaman aldanyorsalarsa, onun gibi, politikada da işçi sınıfı ve yoksul köylüler, iktidarı ağaların partisine bıraktıklarında öyle aldanacaklardır.

Köylü Kardeşlere Selâm

Kardeşler, bunu bir politikacı selâmı saymayın. Bir mebus mektubu da değil bu. Bunlar dan gına getirdiniz, biliyorum. Zaten kimse den medet beklememeli. Yoksul kısmı göbeğini kendi kesecek; başka yolu yok bunun.

Bir halk sözü vardır, belki de ağaların sözü: «Köylü kısmı un çuvalı gibidir, vurduka tozar,» der. Hani un çuvalı gibi.. Boşaltmış sındır, vurursun tozar. Vurursun yine tozar.. Şu Tunceli Köylüsüne bakıyorum da bu söz ne kadar doğru. Şu Tunceli Köylüsü ve ülkemin bütün köylüleri..

Tunceli Köylüsünün toprağı daracaktır. Kutudere'de kayanın başına kondurmuştur tarlasını. Kazma ile eker. Geyik gibi.. Pülümür'de köylerin çoğu ağaların dir. Beş köy, on köy, yirmi köy.. Tunceli'de ağa yoktur. Diyanterin kulakları çınlasın. Tunceli'de ağa var, hemde alası var.

Mazgirt'te oyunu kullanırken oy simsarları başına tünler. Onun adına pazarlıklar yapılır. Hozat'ta da öyle, Nazimiye'de de öyle. O

vacık'ta aşiret çapında gavra eder, sakız otu yüzünden birbirini öldürür.

Geyiğini, balığını el alır gider. Madenini de.

Ve der ki «Tanrı, bize bu dağları şeneltelim diye yarattı.» Geyik gibi..

Tunceli Köylüsünün cebinden para çıkışına çoğu zaman şaşmışındır. Nerden bulur o parayı? Nesi var ki satıp para yapsın. Taştan mı, ağaçtan mı, sudan mı çıkarır onu? Evet taştan çıkarır el-meğini. İzmir'lere, İstanbul'lara dek gider. Hamallık, garsonluk, memurluk eder oralarda. Almanya'ya, Avusturalya'ya da gider. Biraksalar Antartika'ya, Kuzey Kutbuna, Ay'a, Merih'e de gider. İş olsun yeterli. Gider ve yine döner gelir. Ne çellerle bir ktirdiği çabuk uçuverir avucundan. Kavgalarda, hastahklarda gider. Kazandığı para, eninde sonunda, kendi cebinden çıkar, doktorun, avukatın, müteahhidin, tüccarın cebine girer. Onun fukara cebine ısınmaz para.

Bizim köylümüz bu yur edilmez. O buyur

eder. Bizim köylümüze döşek serilmez : o döşek serer. Bizim köylümüze çay ismarlanmaz; o çay ismarlar. Bizim köylüye kuzu lesilmez; o kuzu keser.

Ona bedava bir kibrit bile verilmez. O be dava bir keçisini verebilir.

Ona defol, sersem, eşşoğlu eşek; denir.

O, begim, efendim; der.

Ve köylü un çuvalı gibidir, vurduka tozar, bitmez..

Köylümüzün bitmeyen bir yanı daha vardır: gücü. Şimdi Türkiye'de ve de Tunceli'de uyanan köylünün sesi duyulmağa başlamıştır. Toprak reformu istiyor artık o. Topraksız ve az topraklı köylü, yarıcı, ırgat biliyor ki önce toprağı olmalıdır. İnsan gibi yaşamak is-

tiyor o. Zengin şehribi gibi. İyi bir evi, okulu ışığı çektörü, yolu olsun istiyor. İnsan gibi yaşamak istiyor. Horlanmadan, bağırlımadan kötü davranılmadan. Ötekiler gibi, eşit, efendice..

Ezilen Köylü kardeşlere selam!

Uyanan köylü kardeşlere daha çok selam!

Kemal BURKAY

Bizim Payımız Nerede?

Hani çizelgeler çizilmiş. Milli gelir, Milli kalkınma diyorlar ya. İşte o Milli gelir çizelgesinde yurttaş başına iki bin dokuz yüz lira düşürmüş. Böyle diyerekten söylüyor ve kandırıyorlar ya

- Ben, İsparta'nın Yalvaç ilçesinin Geman Güney köyünden on nüfuslu Mustuk'um. Bizim yirmi dokuz bin lira Milli gelir payımız nerede?

- Ben, Niğdenin Hacılar köyünden beş nüfuslu Durmuş'um. Bir zahmet benimde Milli gelir payımı gönderiveriniz.

- Ben Tarsusun Hacıhamzalı köyünden Ablak Mehmet'im ellerinizden öpen sekiz tane köleniz var da. Milli gelirden azıcık harçlık rica ederler.

- Ben Tuncelinin Nazimiye İlçesinden Hıdır'ım on bir tane uşak vardır. Milli gelirden bize ne düşer aca-

ba öğrenebilsek bir zahmet?

- Ben Maraş Mağaralı Mahallesinden Ahmet Bakıcıyım. Dokuz kızan bir köroğlu ve birde bendeniz varım. Bizim Milli gelir payımızdan ne haber?

- Ben Karstan-

Ben Gaziantep'ten Geliboludan, Samundan. Trabzondan Ankara köylüğünden velhasıl ben Tüm Türkiye köylüsü İşçisiyim. Hep bir sestem bağıryoruz: BİZİM MİLLİ GELİR PAYIMIZ NEREDE?

Ali GÜLTEPE

Uyanacaklar

Bir para hırsıdır, kaplamış gözlerini Zenginlik rüyasına dalıp gitmişler. Durmadan sayıklıyorlar

Paralarını servetlerini

Lonolarını

çeklerini

Rahatları kaçmasın diye, salmışlar etrafa

bekçi köpeklerini.

Henüz farketmiyorlar

biriken hıncını

acılı yüreklerin.

Dıymuyorlar gücünü

çalışan bileklerin

Tıkanmış kulakları

yummuşlar gözlerini

girmişler kuytulara.

Beleştten yaşamının zevkiyle

dalmışlar uykulara.

Bu uyku

fazla sürmeyecek.

Yakın

çok yakın

kurtuluş günü.

Uyanacaklar,

kötü uyanacaklar

duydıkları gün

çalışan bileklerin gücünü

Kemal AKSOY

Çıkarken

1 nci sayfadan

sine küçük, kardeş gazeteciler gibi. «Uyanış» gibi, «Savaş» gibi.

Niçin «Ezilenler» adını verdik ona? Akbını za gelen birçok ad içinde bizce Anadolu insanına en yakışanı baydu : «EZİLENLER..» Emeginden dolayı ezilenler, inancından dolayı ezilenler, dilinden dolayı ezilenler.

Ezilenler hep ezilip gidecek değildir. Tarihin çarkı onlardan yana dönüyor. Ezilenler birleşecek, güçlenecek, ezilmeye bir gün son verecekler. Ezilenlerin sesi, bir ulu koro gibi, ezenlerin sesini bastırarak. Onlar bir gün her türlü sömürüye son verip Türkiye'de sosyalist düzeni kuracaklar. Kardeşçe yaşayacaklar, birbirlerini sevecekler.

Bu gazetecik bizden köylü kardeşlere, işçi kardeşlere, esnaf kardeşlere, genç kardeşlere ve tüm ezilenlere bir seslenmedir. Bizden bize bir sestir.

EZİLENLER SESLERİNİZİ BİRLEŞTİRİN!

EZİLENLER